

Maria Soul – A Szív tanítása 9.

Fiamnak

Fiam! Nekiveselkedtem leírni neked a leírhatatlant. Olyan ez, mint megfogni, megcsókolni a szelet.
Hihetetlen, s mégis: Egyek vagyunk.
Szeretettel: Anya

Aranyszál

*Föld testemben fogantál,
Egymásba zárulhattunk titkos mélyeken.
Végtelen üregek mélyén vagyunk egymás tudói.
Híd lettem általad Ég és Föld között. Fiam.*

Szeretet

*Amikor az esőcsepp oly derűsen adja fel magát,
s közben az étel az asztalra kerül.
Látod a gyertyaláng hála fényétől örömittas táncát?
Morajlás az utcáról, virágillat szökik az ablakon át.
A tea elkészült. Harangszó jelzi a Szív dalát.
Csak ennyi, egy pillanat. Ennyi hát.*

Csend

*A szemközti ház fehér kerítése, peckesen tűri
a hideg éles, nedves karcolásait.
Fenyő magasodik zölden csúcsával az eget simítja,
feketerigó hívón merészkedik .*

Nélkülözés

*Mégis, hogyan lehetséges nap nélkül, a szél, az ég, a föld,
az esőcsepp koppanása nélkül? Hogy lehetséges Szív nélkül?*

Találkozás

*Hideg van. A szél sem próbálkozik.
Mebújít a gomolygó felhők lombkoronáján és a fűszálak,
s levelek védő palástja mögött. Tavaszodik,
a nyiladozó zöldek, sárgák, kékek és lilák rései között.*

Magány

*Figyelem, ahogy elmulasztod
a pillanat telítettségét.*

Keresés

*Ugye eljátsznál velem az idő kerekén,
hol végtelen táncát lejt a lét?*

Láthatatlan

*A hideg élénk színeket fest a tájba.
Az Öregasszony évmilliók biztonságával formálja
a sziklák kemény burkait.
Mennyi érzés, mennyi csendes csoda! Feltétel nélkül.*

Teljesség

*A hegy csúcsa szakítja át az eget,
vagy az égbolt hasad a hegy csúcsán?*

Pillanat

*Már nem vagy itt. Nyomodban az égre szökkent a nap,
a felhők nehéz szürke súlya mögött.
Csendesen nyúztózkodik a táj.
Lábad nyomán egy csepp harmat gördül fűszál végén.*

Végtelen

*A halál kezdetben vérfagyasztó.
Ma, figyelem.*

Születés

*Madarak éneke hangolja a tájat.
Olvad a jég, csend zendiül. Halál.*

Alvás

*Ébredező, hideg, hajnal.
Kinyílt szemek alvó szívek.*

Hívás

*Hiszen vár rád az ölelés, a csók,
a terített asztal, gyertya lángja ...a nap,
a szél, a víz, a hegy, a fák,
a földszagú tél végi tavasz.
Hol vagy, merre késlekedsz?*

Halál

*Valaki elment.
Egy ág lehullott a fáról...*

Mindenem

*Mennyire szeretem a kövek érintését ahogy a víz alatt a lábujjaim között
megbújik a lágy buborék tenger ezer karja simogatja a testem
apró részletein vesznek bele a kéikkel megtelt narancssárga naplemente lebeg
a felszín fölött nap és víz vagyok egyben földsúlyom tart a hullámok között
áramolva lement a nap köszönti az este sötét burkait
csillagok fényezik ezüstté érett a hold testemben hideg álom.*

Kőség

*Amikor kő voltam víz alatt és víz felett, magasokon és mélyeken,
nem számított hová vet a sorsom, hol kell legyek.
Volt, hogy egy hullám a felszínre dobott, s a homokba fúrodva a hőség,
majd az éjjeli hideg karmaiba kerültem. Nem tarthatott ez soká,
hiszen a víz újra maga alá mosott és a tenger fenekén éltem.
Félelem nélküli, odaadó életemre hatalmas bástyák, házak és várfalak épültek. Évszázadok múltak
így el felettem. Ma gyűjtöm a köveket, őrzöm a múltat.*

Kék

Vajon az ég, vagy az óceán hullámszik?

Tánc

*A Nap aransárga firtjei szelíden omlanak
a szürke súlyos felhők dunyhái között. A sötétség nem enged.
Az Ég alja vérben úszik, átfesti a dunyhák kopott színeit.
Az aransárga firtök felitatják a küzdelem nyomait.
Ég és Nap újra táncol .*

A szerető

*Napfelkelte. Bíborvörös narancssárga szírmait,
az égbe bontja ki a Nap.
Kora reggeli nászuk , gyönyörítas napot idéz.*

Vagyok.

A tengerben

*Vízbe öltözöm. Tenger kékbe, óceán zöldbe, fehérbe... víz vagyok.
Lágyan ringó, csendesen fodrozódó, vad folyam.
Fehér gyöngysor ékesíti homokszínű bőrömet.*

Szerelem

*A Nap aranysárga fürtjei
az Egek Ura arcába túr.*

Hála

*Amikor vendégül látnak a fák, a vad köves hegyoldal,
a sziklák, a nap, a szél, a tenger.
Mit vihetnék magammal? Magamat semmiképp .*

Alvásban

*A halál jóllakottan görgeti torkán a nedűt
a pálmafa hűsítő levelei alatt.
Elvégezte dolgát.*

Csók

*Dagály. A tenger duzzadt, mint egy csókban fürdő száj,
ölelésben kéjtől áramló test .*

Drágakő

*Az Ég fekete, madonna kivágású estélyi
ruhájának dekoltázsa felett drágakő: Telihold.*

Szél

*Ahogy a hideg homokba fúrom a hátamat, a kék ég tükrébe nézek.
Ragyog a nap, a fények megtisztítják a kékeket és zöldeket.
Ég és óceán összeérnek. Vajon a földön, vagy az égen, a vízben fekszem?
A színekkel, az illatokkal és az elemekkel egymásba mos a szél.*

Ritmus

*A napok nem múlnak, hanem egymásba bújnak.
Átváltozik, ruhát cserél a pillanat. Az előbb magasan sütött a nap, mostanra
aranyló sárgán bújik meg a hegyek mögött. Hálóruhája fényjátéka
ragyogja be a völgyet. Micsoda játék! Pillanatról, pillanatra.
Magára veszi a sötétség diszeit, csillagokkal szórja meg magát és drágakőként a Holdat teszi a
nyakába, így vonul be az éjszakába. Simul, bújik, ölel, gyengéden megtart ez a tánc. Nem is a
magam, lépteit visznek, Ő táncol, s csak adja magát. Már nem is tudom, hegy vagyok, vagy kő a
hegy oldalán, a fű zöldje, vagy a szél... Hol ez, hol amaz, hol itt, hol amott, de mindig most. Vagy ki
tudja? A mindenségit de csodás!*

Odaadás

*Testem kontúrjait az óceán moraja és
a sirályok hangja morzsolja széjjel.
Magába fogad a táj. Feloldódom.*

Jelek

*Madár röpte szakítja félbe az álmat.
A falevelek egyre gyorsabb táncukat járják
az erősödő szélben. A vérvörös falevelek, mint vércseppek
a fűszálakon. Vihar közeleg.*

Elengedés

*Teliholdas kormos éjszaka.
Távoli morajlás hallatszik. Az óceán fenségterületén járok. Apály.*

Béke

*Felhajtott nadrágszáramba beköltözött a nap,
a szél és a homok. Útitársammá lettek, s azóta is.*

Megadás

*Testem kontúrjait az óceán moraja és
a sirályok hangja morzsolja széjjel.
Magába fogad a táj. Feloldódom, csepp vagyok.
Magam lettem óceán.*

Harmónia

Csendben való belső virágzás.

Kegyelem

*A tenger ringat, a széllel kergetőzöm,
halak köszöntenek.
Föld testemet a nap szárítja, a napba törölközöm.*

Barátság

*Hallgatom, ahogy a tenger
a sziklákkal csacsog.
A szél a hajammal szerelmeskedik*

Átváltozás

*Szél vagyok. Ruhátlan lélegzet, érdes, éles hideg, meleg érintés. Láthatatlan szerető vagyok,
ki mindent és mindenkit magához ölel. Sejteig hatolok, pillákat rezegtetek, szőrőket
borzoló, libabőrt lehelek. A szél vagyok. Simogatlak, az ingedet is kigombolom, a hónod
alatt a hátadra fonom magam és a vízzel való nászomból hullám születik. Állandó szeretője
vagyok fűnek, s fának, a nap sugarának. Értj utol, kapj el, fogj meg és
ölelj magadhoz, csókolj meg, ha tudsz!*

2007. Október, Új-Zéland – Knolmár Marica